

OP REIS NAAR SIERRA LEONE

Op 12 februari waren wij: Yvonne, Adry en Helene in de gelukkige omstandigheid af te kunnen reizen naar Sierra Leone, het doelland van de Schoenendoosactie VC Woerden. Twee verschillende werelden die bij elkaar komen: het Verwerkingscentrum uit Woerden en het distributieteam uit Sierra Leone onder leiding van Pastor Momoh Conteh, dat de verzonden schoenendozen uitdeelt aan kinderen in Sierra Leone. Daarnaast zorgt dit team ervoor dat de verzonden hulpgoederen terecht komen bij de mensen die ze het hardst nodig hebben. Wat is het bijzonder en waardevol om elkaar (weer) te ontmoeten.

Ons motto: **TOGETHER ONE MISSION**

WAT EEN WEEK!

We hebben een geweldige week gehad met z'n drieën! Een hele bijzondere reis, een ervaring om nooit te vergeten. Heel fijn om deze diepe, indringende emoties met elkaar te kunnen delen. Want diep en indringend zijn ze. De enorme blijdschap die we ervaren hebben. Kinderen die een schoenendoos ontvangen, met schoolspullen, een mooi kledingstuk, een waterfles en speelgoed. Voor ons niet voor te stellen, maar deze kinderen hebben nog nooit iets gekregen. De weduwes, die een Treasure bag ontvangen. Een moment in het zonnetje gezet ten overstaan van de hele gemeenschap en een tas met spullen ontvangen. Een laken, een handdoek, een kledingstuk, toiletartikelen, een waterfles. Weduwes, vrouwen van onze leeftijd of iets ouder, zonder vangnet. Voor voedsel afhankelijk van de opbrengst van het kleine beetje dat ze kunnen verkopen en de goodwill van de dorpsgenoten.

Wat ons enorm heeft geraakt is de blijdschap om onze aanwezigheid. Zowel bij Pastor Momoh en zijn team, als bij de kinderen en iedereen die we hebben ontmoet. We hebben zo'n dankbaarheid ondervonden. Niet alleen voor de spullen die zijn gestuurd, maar ook voor onze komst. Simpele dingen als oogcontact, zwaaien, een hand geven, je voorstellen, een foto maken, de naam (laten) opschrijven, met een bal spelen. Mensen voelen zich gezien, er is contact. Wat hebben we hiervan genoten! Bij iedere uitdeling en ieder bezoek is de ontvangst hartverwarmend. Door het team, de kinderen, de dorpsbewoners, de docenten van de scholen die we hebben bezocht en tijdens de kerkdienst worden we meer dan hartelijk verwelkomd met zang en dans. Het voelt regelmatig als te veel eer, maar we realiseren ons ook dat wij andersom hetzelfde zouden doen. Hoewel we daar persoonlijk zijn, voelen we ons vertegenwoordigers van het hele team vrijwilligers in Nederland. Dus we nemen alle mooie woorden ook voor jullie in ontvangst!

Wij reizen deze week met Pastor Momoh en zijn zoon Joshua. We genieten van deze momenten. We hebben mooie gesprekken, stellen heel veel vragen. We lachen veel. En we toetsen of dat wat we zien (door onze westerse bril) klopt. We zien ook de enorme taak, die rust op Momoh. En indirect op zijn gezin en het team. Zoveel mensen werken onder zijn leiding, zoveel mensen leunen op hem, zoveel problemen op te lossen, zoveel problemen die niet op te lossen zijn. In een land waar niets vanzelfsprekend is, waar niets goed is geregeld. Wat een kracht heeft en krijgt deze man.

Het programma deze week is gevarieerd. We zijn bij vijf uitdelingen waar we in totaal 2500 schoenendozen uitdelen. We bezoeken de school in Hastings waar we met de kinderen knutselen. We bezoeken de school in Waterloo waar we de vorderingen van de nieuwbouw bekijken, met de kinderen knutselen en de dames van de naaiklas ontmoeten. We bezoeken de jaarlijkse schoolspordag en we mogen een kerkdienst meebeleven.

DE UITDELINGEN

Wat een feest zijn de uitdelingen. Dolenthousiast worden we binnengehaald, we worden toegezongen er wordt gedanst en men zoekt contact. De gespannen gezichtjes breken helemaal open als we naar ze zwaaien en lachen, want spannend is het om een schoenendoos te ontvangen. zeker als het je eerste cadeautje ooit is. Welke zal ik krijgen, wat zit erin, zijn er genoeg? Soms gespannen bij het overhandigen, maar al snel maakt de spanning plaats voor blijdschap.

De grotere kinderen zijn heel nieuwsgierig naar wat erin zit. Zodra ze de doos in ontvangst hebben genomen zoeken ze een plekje om te kijken wat ze hebben gekregen. De kleinsten zijn nog zo onder de indruk van het hele gebeuren dat ze er niet aan denken om in de doos te kijken, maar ook dat komt goed als de hectiek voorbij is. Na afloop van de uitdeling gaat iedereen weer naar huis. Sommigen moeten wel drie of vier mijl lopen voor ze thuis zijn. Een aantal kinderen dat in de buurt van de uitdeelplek woont gaan we bezoeken. Van verre horen we al de fluitjes, zien we bekende kledingstukken of zien we de tennisballen. Zodra we bij het huisje komen is het feest. Overal komen kinderen vandaan. De doos wordt helemaal leeggemaakt, de spullen uitgespreid. Op de vraag waar ze het meest blij mee zijn, noemen ze allemaal de schriften en pennen.

De kledingstukken worden gelijk gepast. De meisjes zijn heel blij met de Barbies en poppen. Soms hebben we het geluk dat we een kind, dat zich onbespied waant, zien spelen met een Barbie, of heerlijk zien kleuren in het gekregen kleurboekje. Deze momenten zijn zeldzaam, want wij blijven, niet onopgemerkt. Zodra ze ons zien willen ze graag bij ons zijn, even met de bal spelen, speelgoed laten zien, je hand vasthouden of even heerlijk knuffelen. Waardevolle momenten.

DE LEEFOMSTANDIGHEDEN

Door deze bezoeken aan de gemeenschap zien we veel van de leefomstandigheden. Die zijn ronduit slecht. Nauwelijks infrastructuur. Zandwegen met enorme gaten en kuilen, ontstaan in het regenseizoen. Een huisje of hutje van klei. Met een dak van palmladeren of golfplaat. Palmladeren, niet waterdicht tijdens het regenseizoen. Golfplaat, ongelofelijk heet overdag. Een houten bankje of een stenen randje om op te zitten. Een matje of dun matras (bij uitzondering een bed) om op te slapen, wat keukengerei, een draad waar wat kleding over hangt. Dat is het meubilair. Het hele gezin slaapt in één ruimte, vaak op de grond. Geen sanitair, geen water, geen stroom. Er wordt buiten gekookt op een vuurtje, een karige maaltijd van wat rijst met kruiden. Sommigen hebben een solarlamp. Die wordt overdag opgeladen in de zon, zodat men 's avonds als het donker is (vanaf ong. 19.30 uur), nog iets van verlichting heeft.

Veel dorpen hebben geen school. Kinderen moeten iedere dag lang lopen in de hitte om naar school te kunnen. Geen medische voorzieningen in de buurt. En zijn ze er wel, dan is het nog maar de vraag of het voor deze mensen financieel binnen bereik is. De enorme vervuiling. Er drijft een enorme plasticsoep in zee. Het afval dat op straat ligt. De wrakken langs de weg. De auto's die nog wel rijden, maar een gevaar zijn op de weg en letterlijk zwarte rook uitstoten. Overal bermbranden soms klein, soms groot met fatale gevolgen. Er is geen brandweer, dus niets aan te doen.

Op het eerste gezicht ziet zo'n uitdeling er feestelijk uit. Muziek, mooie Afrikaanse kleding, gezellig bij elkaar op het dorps- of schoolplein. Het is een feestdag, mensen laten aan een vreemde niet graag hun ellende zien. Maar als je goed kijkt zie je (een deel van) het echte leven. De kapotte kleding. De magere kinderen. De oedeembuikjes. De zorgelijke gezichten. De voetjes zonder schoenen of slippers. Het eetgebaar als sommige kinderen naar je rugzak kijken.

We hebben regelmatig (en nog steeds) wakker gelegen van deze omstandigheden. De armoede, kinderen die je ziet werken. Die langs de weg spullen verkopen in de steden, goud aan het delven zijn in de rivier of werken in de steenmijnen. Kinderen van alle leeftijden die we alleen of met een broertje of zusje langs de weg zien lopen, ook in de avond. Ouders die ons wanhopig hun gehandicapte kind laten zien in de hoop dat we ze kunnen helpen. Het meisje Isatu dat naar ons toe komt om hulp te vragen omdat na haar ouders nu ook haar oma overleden is. Dan schiet ook een schoenendoos tekort. Deze omstandigheden zijn bijna niet te bevatten. Wat een niet te vergelijken verschil met ons land. Je kunt er moedeloos van worden.

DANKBAAR

Toch zijn we blij en dankbaar teruggekomen uit Sierra Leone. De problemen van Sierra Leone kunnen we niet oplossen. Daar gaan nog generaties overheen. Maar we zijn dankbaar voor de hulp die we kunnen bieden aan Pastor Momoh en zijn team verspreid door het hele land. Die er alles aan doen om zoveel mogelijk mensen te bereiken, zowel in de steden als in de afgelegen gebieden. En wat we zien bij pastor Momoh, het team en de docenten die we hebben gesproken, is dat ze het als een hele belangrijke taak zien om de kinderen en ook hun ouders bij te brengen dat ze zelf iets aan hun situatie kunnen veranderen. Niet wachten op hulp, maar zelf aan de slag. Scholing is daarbij de belangrijkste inzet. Wat zijn de docenten (soms oud-leerlingen) toegewijd om hieraan bij te dragen!

Het motto van Momoh is:
If you are proud and lazy,
Welcome to the land of
suffering
If you are humble and hard
working,
Welcome to the land of
succes.

Kinderen gaan graag naar school met de hoop op een betere toekomst. Ze willen heel graag leren. Ondanks de moeilijke omstandigheden, ook op school. De moed en het doorzettingsvermogen dat daarvoor nodig is, tekent deze jonge generatie. Met de schoenendozen en de hulpgoederen geven we ze een steuntje in de rug. Hulp die aankomt, hoop die blijft! Ook voor de oudere generatie, die al een hard leven achter zich heeft.

Dit, alle lieve bedankjes, mooie woorden, nog veel mooiere herinneringen, inspiratie en stof tot nadenken, hebben we mee naar huis genomen. Samen met heel veel foto's. Wij voelen ons dankbaar dat wij deze reis hebben kunnen en mogen maken. Het motiveert ons om door te gaan met het prachtige werk dat wij samen met jullie doen. Onze bijdrages maken in Sierra Leone een GROOT verschil!!

VERHALEN OM TE DELEN

We hebben mooie en ontroerende verhalen te delen die nog vorm moeten krijgen. In de loop van het jaar zullen we deze met jullie delen.

Eén mooi, ontroerend verhaal willen we hier al met jullie delen. De mooie afloop speelde zich af toen wij alweer thuis waren. Tijdens één van onze bezoeken aan een dorp, kwam er een wanhopige vader naar ons toe. Zijn dochter Kondia, een

meisje van een jaar of 15, kan niet lopen, er is iets met haar benen. Of wij een rolstoel voor haar kunnen regelen. Op de vraag hoe ze zich voortbeweegt was het antwoord kruipend. Daar zat ze op haar knieën voor het huisje, lief lacht ze ons toe. En dan sta je daar, met tranen in je ogen en met lege handen. Proberen over

te brengen dat je begaan bent met hun situatie.

Met de toezegging dat we erover na zouden denken lieten we vader en dochter achter. Diep geraakt gingen we verder, een meisje van 15 dat kruipend door het leven gaat, haar huisje

nauwelijks uitkomt, niet naar school kan, een uitzichtloos bestaan leeft. Dat kan toch niet! Wat waren we opgelucht toen Momoh met "ja ik denk het wel" antwoorde op de vraag of er rolstoelen te koop zijn in SL. Dus direct actie ondernomen door Momoh en de pastor ter plaatse. Na een flinke zoektocht is het gelukt om een goede rolstoel te kopen. Vier dagen nadat we thuis waren, zijn Kondia en haar vader verrast met een rolstoel en ontvingen we deze foto. Vader en dochter zijn zichtbaar geraakt.

